

උඩරට නැටුම් කලාව කැනඩාවට ගෙන ගිය අපේ නැටුම් ශිල්පිනිය රක්මල ගුණසේකර

උපේක්ෂා
සිය ගුරුතුමිය
සමඟ

අපේකම සැමලා අගනේය. මවුබිමේ පිටත් වුවද, මවුබිමේ පිට පිටත් වුවද අපේකම අගනෙක කරන්නට බරප ටි ලාංකේය අපට එය හද පත්ලෙන්ම දැනෙන නිසා ය.

මේ ගුරුතුමිය අපේ යැයි කටපුරා කිව හැකියි. ඇය අපටත් එබඩා හොඳින් අපේකම දුනි. ඇය නමින් රක්මලේ ගුණසේකරයි. කොළඹ සුජාතා විද්‍යාලයේ මුලික අධ්‍යාපනය ලැබූ ඇය වැඩිදුර අධ්‍යාපනය සඳහා ඇමරිකාවේ වොෂින්ග්ටන් නගරයට ගියාය. එය ඇගේ කලා දිවියේ සුවිශේෂී අතරමගයයි. මේ වන විට ඇය ශ්‍රී ලාංකේය වැඩිමල් දියණි රත්නා යටතේ නැටුම් හඳුනා ඇගේ නැටුම් කණ්ඩායමේ සාමාජිකාවකද වී සිටියාය. සිය නිසඟ හැකියාවට ඇගේ මෙවලමක් අවශ්‍ය

හැක. රක්මලේ සිතන්නටත් පෙර ඇ සොයා වාසනාව උනා වුවාය. ඇ ශ්‍රී ලංකාව නියෝජනය කළාය. ඒ තරුණ දේශීය නැටුම් කලාව ලොව පුරා පතුරවන්නට මෙන් වෙහෙසක් ගත්තාය. එය කිතු වරින් වඩා සාර්ථක වීම ශ්‍රී ලංකාවට ලැබුණු භාග්‍යයකි.

“වොෂින්ග්ටන් ගත කළ වසර කිහිපය තුළදී අපේකම අගනා පිරිසකට දැනුම ලබාදීමට හැකිවීම ගැන අදටත් මා සතුටු වෙමිනි” රක්මලේ සතුටින් කියන්නීය. ඇගේ දැක්ම වරින් වර වැඩි වෙමින් පවතින බැවින් ඇමරිකාවට පමණක් නොවේ. වොෂින්ග්ටන් ගමන කැනඩාවට දක්වා දිගු විය. ඒ අනුව ඇය 1995 වසරේ කැනඩාවට පැමිණියාය. විවිධ ජාතීන්ගෙන් පිරුණු කැනඩාවට උඩරට නැටුම් කලාව අමුත්තකි. ඒ අමුත්ත රක්මලේ ප්‍රශ්න-

යක් හොටුවාය. කැනඩා පුරවැසියන් අන්ද මන්ද කරමින් ඇ ඇගේ නිසඟ හැකියාව පෙන්වුවාය. කැනඩා රජයේ මුදලින් පියාසර ශිල්පාධිපති වැනි නැටුම් කේන්ද්‍රයේ ඉහළින් සිටින ගුරුවරයින් කැනඩාවට ගෙන්වන්නට තරම් ඇ කැනඩා රජයේ ඇස් ඇරවුවාය.

ඇ රක්මලේ ශ්‍රී ලාංකික දරුවන් පිරිසකගේ පමණක් නොව සුදු ජාතිකයින්ගේ දරුවන්ටද ගුරුවරයකට ශ්‍රී ලංකා නාමය කැනඩාව පුරා පුළුලින කරමින් මහඟු සේවයක් යෙදී සිටින්නීය.

ඇ පිළිබඳ මෙම කෙටි ලිපිය ලියන්නට පෙර මම අපේ රටේ උඩරට නැටුම් කලාව ජාත්‍යන්තර තලයට ගෙන ගිය ප්‍රථමා නර්තනාර්ථීය ශ්‍රී ලාංකික ගුරුන් සමඟ දකන කලෙමි.

“රක්මලේ අපේ සිසුවියක්. මට ඇ ගැන සන්නේ-ණයක් ඇතිවුණේ නැටුම් කලාව වෙනුවෙන්ම ඇ ඇගේ පීචිතය කප කළ නිසායි. ඉතා උනන්දුවෙන් කැපවීමෙන් ඇ පිරවරකට වී ශ්‍රී ලංකා නාමයට කීර්තියක් අත්කර දෙනවා.

නැටුම් වලට කැමැති තවමත් මවුබිමේ පිටත්වන බොහෝ තරුණියන්ට රක්මලේ ආදර්ශයක්. ඇ අපේ රටට සම්පතක්.

ඒ ශ්‍රී ලාංකික ගුරු රක්මලේ ගුණසේකර නම වූ නැටුම් ශිල්පිනිය දක්න අයුරයි. රක්මලේ දැක්ම සිසුවියන් පිරිසක් සිටී. ඒ අතරින් උපේක්ෂා ප්‍රනාන්දුට හිමිවන්නේ සුවිශේෂී තනකි.

උපේක්ෂාගේ පියා හෙවත් ප්‍රනාන්දු සඳුලංකාවේ උපන්තෙකි. මව හන්දනිය. ඇ ද සඳුලංකාවේය. මව වසර 18 කට පෙර මේ දෙදෙනා පදිංචිය සඳහා කැනඩාවට ගොස් ගත්ත.

උපේක්ෂා මවුන්ගේ වැඩිමල් දියණියයි. උපේක්ෂා උපන්නේ. කැනඩාවේය. ඇට සිංහල පිළිබඳව වැඩි දැනුමක් හැක. නමුදු ඇ අපේකම කැපී පෙනෙන නැටුම් කලාවට බෙහෙවින්ම ආදරය කළාය. නැටුම් කලාව තම පීචිතය බව කියමින් රක්මලේ ගුණසේකර ගුරුතුමියගේ අගයට ලක් වී සිටින්නීය.

මට උඩරට නැටුම් කලාව පිළිබඳ එතරම් වැටහීමක් තිබුණේ නෑ. ඒත් මිස් නරන දිනා ආසාවෙන් බලා හිටියා. මටත් හොඳුවීම මෙන් නිත මේ නැටුම් කලාවට යොමුවුණා. තරුණියකගෙ සිට මොන තරම් මානසික සුවයක් මේ නැටුම් කලාව හරහා ලැබෙන-

වාද යන්න ඇද මම හොඳහැට් වටහා ගෙන හිමිබවනවා.

මම ලංකාවේ නැටුම් කලාවට පමණක් නොවේ ලංකාවටත් කැමැතියි. දෙපාරක් ලංකාවට ගියා. ඒ ගමන හරි වී හොඳයි. ලංකාවේ පරිසරයට හරි කැමැතියි. කුණුරු ගායනාව මෙන් නිතට සතුටක් ගෙන දුන්න.

මේ නිසඟ ආසාව මා නැටුම් ශිල්පිනියක මෙන්වා දකින්න.

දුන් මගේ ආසාවක් එයමයි. තව වසර දෙක තුනකින් ලංකාවට පැමිණා වෙස් බලන්නයි අදහස. මා දැනට උසස් පෙළ හදාරමින් ඉන්නෙ. විභාගයට සාර්ථකව මුහුණ දී ලංකාවට එන්නයි අදහස.

17 හැවිරිදි උපේක්ෂා කැබුණු සිංහලෙන් කියන්නීය. “මේ දරුවා තමයි දුන් මගෙ පීචිතය ඇ කැනඩා පරිසරයේ පිටත් වුවාට ඇගේ ළඟ සිංහලකම හරි අයුරුවට කිවෙහිනවා.

මෙහේ පිටත්වන. මෙහේ උපන් දරුවන්ට අපේ සංස්කෘතියේ අංග පුරුදු පුහුණු කරන්නට වියක් අමාරුයි. ඒත් උපේක්ෂා කෙරෙහි එවැන්නක් මා දුටුවෙ නෑ. ඇ දුන් අපේ රටේ නැටුම් ඉගෙන ගන්නා දරුවන් මෙන් ගුරු හෝරවිය ඉතා ඉහළින් තබාගෙන මේ නැටුම් කලාව දැක්ම හදාරන්නවා. ඇත්තටම එය ජයග්‍රහණයක්. අපේ පුරුදු අපේ සිරිත් විරිත් ශ්‍රී ලාංකික දරුවන්ට වඩා වැදගත්. වැදගත් පමණක් නොවේ එය පීචිතයේ සාර්ථකත්වයටද බෙහෙවින් බලපානවා. උපේක්ෂාගේ ආදර්ශීය ගුරුතුමිය උපේක්ෂා දකින අයුරයි ඒ.

“උපේක්ෂා වෙස් බැරන්දෙත් පිරවරක ඉපදී එහි හැදී වැඩී අතට කර වෙස් බලීන පළමු සුවිසිය උපේක්ෂා දියණි වෙන්නේ පුළුල්වත්” රක්මලේ සඳිත් කියන්නීය.

අප රැක ගත යුත්තේ අපේකමය.

අපේකම රකින්නට අප අපේ දරුවන්ට පුරුදු කළ යුතුය. උපේක්ෂා කැනඩාවේ උපන්නාව ඇගේ මවත් පියාත් ශ්‍රී ලාංකිකයින්.

මේ ආදර්ශීය අම්මත්, තාත්තත් පිරවරට පුරවැසිකවය ලැබී එහි පරිසරය හා නිරන්තරයෙන් ගැටෙන උපේක්ෂාව හරි අයුරුවට අපේකම කියාදී කිවීම ලක්මමෙන් වාසනාවයි.

සටහන - ගාමිණී සමරසිංහ